

ІДЕЇ НАСАМПЕРЕД ВІТЧИЗНЯНИХ НОВАТОРІВ МАЮТЬ СОЦІАЛІЗУВАТИСЯ В СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

1. Інновації як «точка опори» позитивних зрушень в економіці. *“Ardua res est vetustis novitatem dare (Лат.). – Важко надати давно відомому новизну”*. Інноваційний шлях розвитку України є принципово важливим, оскільки в умовах розширення інтеграційних процесів у світовій економіці його якість, підтримка з боку держави стає визначальним фактором конкурентоспроможності держави. Одні країни на цьому шляху досягають вагомих результатів, інші переходять до розряду «периферії». Україна напередодні своєї незалежності (1991р.) входила в елітну групу країн з достатньо високим рівнем наукомісткості економіки. Витрати на науку в 1990р. перевищували 3% ВВП. В результаті імітації інноваційної діяльності маємо: найкоротшу тривалість життя (ІЛР), найнижчу середню заробітну плату, найвищий рівень корупції, занедбані моральні цінності. Рухаємось в зовсім протилежну від намірів сторону. Чимало питань теоретичного і практичного характеру з налагодження ефективної системи управління інноваційним розвитком так і залишаються невирішеними.

2. Діяльність розпочинається з постановки мети. *“In pretio pretium nunc est (Лат.). – Нині в ціні лише ціна. (Тільки багатство в ціні)”*. Мета дослідження полягає у виявленні першопричин недостатніх темпів соціально-економічного розвитку української держави, необхідність вдосконалення теоретико-методологічних підходів до розробки і реалізації стратегії інноваційного розвитку для зміцнення позицій України у світовому господарстві, підвищенні добробуту населення. За двадцять років так і залишилася невизначеною стратегія розвитку держави. Нещодавно проголошено намір про входження України упродовж найближчих десяти років в когорту 20 надпотужних економік світу. Але для того, щоб обігнати півтора десятки країн, потрібно докласти неабиякі зусилля і словом, і ділом.

3. Що робити, або пріоритети в інноваційній діяльності. *“Quis? Quid? Ubi? Quibus auxiliis? Cur? Quomodo? Quando? (Лат.). – Хто? Що? Де? З чією допомогою? Чому (з якою метою)? Яким чином? Коли?”*. Відповідь на дане питання має знаходитися в розгорнутій програмі дій як на загальнодержавному рівні, так і в галузевому, і в регіональному розрізі. Серцевиною такої програми дій мають бути конкретні заходи, які дають вичерпні відповіді на поставлені у підзаголовку питання. Сценарні варіанти приросту ВВП, сценарії та прогнозні оцінки інноваційного розвитку України на період до 2020 року за індикаторами європейського інноваційного табло мають підкріплюватися конкретними програмними діями. Невизначеними залишаються й пріоритети (витрати – час) в інноваційній діяльності.

4. Ресурсне забезпечення реалізації намірів (заходів стратегій, планів, програм, проектів). *“Non esse emacem vectigal est (Лат.). – Не бути розтринькуватим – дохід”*. Серед чинників, які перешкоджають здійсненню інноваційної діяльності, виділяють наступні: нестача власних коштів, значні витрати на нововведення, недостатня фінансова підтримка держави, високий економічний ризик, тривалий термін окупності інновацій, низька платоспроможність замовників і т.д. Щорічний розмір бюджетних видатків на науку складає 0,3-0,5% ВВП, а сумарно з усіх джерел: 0,89-1,2% ВВП. Стійкий інноваційний розвиток економіки забезпечується значною мірою за рахунок залучення недержавних інвестицій, розмір яких у розвинених країн коливається в розмірах 57-73%. Йдеться про роль крупного бізнесу, ТНК.

5. Хто несе відповідальність за втілення в життя прийнятих рішень, або організаційний механізм управління інноваціями. *“Sapientia gubernator navis (Лат.). – Мудрість – керманіч корабля”*. Нести персональну відповідальність за результативність інноваційної діяльності повинен кожен із її учасників. Ми говоримо про цикл: освіта – наука – виробництво – споживач. В оновленій структурі влади організаційний механізм управління інноваційним процесом вибудовується за схемою: Міністерство освіти і науки, молоді та спорту – Державна служба інтелектуальної власності – Державне агентство з інвестицій та управління національними проектами – Державне агентство з питань науки, інновацій та інформації – Міністерство інфраструктури – Міністерство економічного розвитку і торгівлі і т.д. А куди ділось виробництво, промисловість, врешті-решт, – Мінпромполітики???

6. Інженер – центральна фігура інноваційного розвитку, творець інновацій. *“Hunc laborem sumas, laudem qui tibi ac fructum ferat (Лат.). – Займися такою працею, яка б приносила тобі честь і дохід”*. Нову технічну ідею, нову продукцію створює не політолог, не юрист, не економіст, а – інженер. Занепад економіки в країні пов'язаний, насамперед, з занепадом сфери виробництва. Якщо і надалі проявлятиметься недбале ставлення до освітян, до науковців, до інженера (конструктора, технолога, механіка, енергетика, металурга і т.д.), очікувати змін на краще малоймовірно.

7. Умови підтримки інноваційної діяльності. *“Non est loquendum, sed gubernandum (Лат.). – Потрібно не базикати, а управляти [кораблем]. (Потрібно не говорити, а діяти)”*. **Інноваційна інфраструктура має забезпечити необхідні і достатні умови для здійснення заходів, що охоплюють увесь інноваційний цикл — від генерації науково-технічної ідеї до її реалізації. Йдеться про сукупність взаємопов'язаних організацій, систем, необхідних і достатніх для ефективного здійснення інноваційної діяльності.**